

at vor Lovsamling vrimler af Contoirholdslove. Skjøndt jeg har spurgt mig for, har jeg ikke kunnet opsørge nogen egentlig fornøstlig Grund til denne Praxis, men derimod er det let at see, at der er adskillige Ulemper forbundne med den, thi ikke at tale om den forøgede Ueiflighed ved Behandlingen her i Rigsdagen og i sin Tid ved Lovenes Thinglæsning, er det indlysende, at det koster endeel mere at trykke 6 Lovforslag og 6 Love end eet Lovforslag og een Lov. Udgiften dertil er maaskee ikke stor, men jeg maa være enig i, hvad der foreleden blev udtalt af et æret Medlem fra Præsto, at man bør undgaae enhver unyttig Udgift. Der staaer i disse Love, at der hvert 5te Aar skal stee en Revision af dem, og da der første Gang blev Tale om en saadan, forelagde Regeringen ogsaa en Lov for hvert Embede, altsaa en meget betydelig Mængde, men Folkethingets Udvalg fandt dog, at dette gif for vidt, og samlede dem i een Lov, hvilket blev godkendt af Rigsdagen, som man vil kunne see af Loven af 23de Februar d. A. Et analogt Forhold er Indfødsrets Meddelelse, som ogsaa skal stee ved Lov, og der er forelagt det andet Thing et Lovforslag, hvorved der under Eet tilfignes meddeelt 51 Personer Indfødsret, men hvis man vilde tænke sig, at vedkommende Minister havde forelagt 51 Lovforslag derom, vilde det dog have været en ganske forfærdelig Tortur at skulle stemme over alle disse enkeltviis. Jeg skal altsaa tillade mig at henstille til det Udvalg, der formodentlig vil blive at nedsette, om der ikke maatte være overveieende Grund til at samle dette Lovforslag med de andre, der følge efter, til een Lov.

Den fungerende Justitsminister:

Forsaauidt den ærede Taler, der nu satte sig, har gjort opmærksom paa, at Fristen for Revisionen i det ene Lovforslag, nemlig det nu foreliggende, er ansat til en tidligere Tid, end i de følgende, der staae opsørte paa Dagsordenen, maa jeg bemærke, at dette vistnok maa antages at hidrøre fra en Trykfeil i det foreliggende Lovforslag, idet jeg ganske vist ikke kan see nogen Grund til, at Revisionsfristen skulde være forskjellig i de forskjellige Lovforslag. — Naar den samme ærede Taler dernæst

har henledet Opmærksomheden paa, at det vilde være heldigere, om alle disse Contoirholdslove samlede i een Lov, skal jeg tillade mig at udtale, at Anledningen til, at dette ikke er skeet, formeentlig maa søges i Indholdet af § 6 i Loven om Lønninger for Retsbetjentene af 19de Februar 1861. Det er nemlig deri bestemt, at vedkommende Minister, indtil en Contoirholdslov er vedtagen, foreløbig kan bestemme Beløbet, dog ikke for længere Tid end indtil Udløbet af det første efter Bestikkelsen indtrædende Finantsaar, og naturligviis under den Betingelse, at Beløbet ikke overstrider de virkelige Udgifter efter Gjennemsnittet af 10 Aar. Det vil sees, at denne Bestemmelse kan medføre, at det vil staae i Ministerens Magt at faae Vedtagelsen af et saadant Lovforslag udsat et Aar, hvis han ikke kan komme overeens med Repræsentationen, hvorefter han kan gjøre et nyt Forsøg næste Aar for at see, om han da kan være heldigere. Paa dette Punkt blev der, da Lønningsloven i sin Tid var under Behandling, lagt Vægt, navnlig i det andet Thing, og jeg formoder — jeg udtaler kun en Formodning — at dette maa være Grunden til, at der forelægges et Lovforslag for hvert Embede; men selv om dette ikke skulde være Grunden, kunde der være nogen Almelighed for, at ikke disse forskjellige Love saaledes knyttes til hverandre. Forøvrigt indrømmer jeg, at det i andre Henseender kunde have sine gode Sider, om man samlede Contoirholdslovene for hvert Aar i een Lov, men det vil dog ikke kunne undgaaes, at der alligevel kan komme en enkelt Contoirholdslov, da der kan indtræde Vacance i et Embede, medens Rigsdagen er samlet. — Forsaauidt den ærede Taler, der først havde Ordet, gjorde opmærksom paa, at man ved det Circulaire, som han nu havde fundet, og som er udstedt den 6te Marts 1862, ikke tilfulde opnaar, hvad derved antages at være tilfattet, kan jeg ikke give ham Ret. Der opnaaes ganske vist derved, at Contoirbetjentene maae offere den Tid paa Forretningerne, for hvis Anvendelse den Gage, som er fastsat, ansees at være et passende Bederlag; men man kan selvfølgelig ligesaalidt forhindre en saadan Mand, som enhver som helst anden, hvem man